

Historické zbraně jsou svědci své doby

Historičky, které se věnují historickým zbraním, to u nás není věc úplně nevídaná. Vzpomeňme zejména legendární Ludiši Letošníkovou či Evženu Šnajdrovou z Národního muzea. Ale přece jen jsou dlouhodobě v menšině. Proto nás zaujalo složení autorského týmu – muzejní pedagožka a puškař –, který stojí za zdařilou výstavou *Zapomenutá vůně střelného prachu*, a s **Ilonou Boháčkovou** z Regionálního muzea v Kolíně jsme připravili tento rozhovor.

Zahřívací otázka: Jaký je váš osobní vztah ke zbraním?

Zbraň vždycky sloužila a slouží ke zranění či zabití živého organismu. Z tohoto důvodu mi zbraně vadí, bojím se jich a pro jejich účel je nemám ráda. Ale chápu jejich smysl a místo v lidských dějinách. Když jsem začala pracovat na téhle výstavě, našla jsem si k nim cestu. Pochopila jsem, že to jsou dokonalé stroje, které prošly dlouhým vývojem geniálních vynálezců a umělců. Na historické zbraně se nedívám jako na nástroje agrese, ale jako na krásné umělecké předměty. Jsou to svědci své doby, vypovídají o zručnosti a až neuvěřitelnému mistrovství dávných řemeslníků.

V kolínském muzeu se věnujete zejména muzejní pedagogice. V čem vaše práce spočívá?

Muzejní pedagogice se věnuji deset let a stále narážím na zkrleslé představy, že si lektor jen hraje s dětmi. Přitom muzejní pedagog, na rozdíl od kurátorů, musí mít nejen oborové znalosti – v šíři témat expozic a stále se měnících výstav dané instituce –, ale také základy pedagogiky a psychologie, schopnost pracovat s jakoukoliv věkovou skupinou, být kreativní, organizačně schopný atd.

S pozicí lektora jsou dnes tradičně spojovány pouze interaktivní prvky ve výstavě a pracovní listy. Pravda je taková, že muzejní pedagog tvoří vzdělávací koncepci muzea, podílí se na přípravě výstav, aby byly srozumitelné cílovým skupinám, připravuje a realizuje řadu edukačních projektů, spolupracuje s řadou škol a dalších vzdělávacích institucí, podílí se na PR atd.

| Ilona Boháčková

Kdo přišel s nápadem uspořádat v kolínském muzeu výstavu historických zbraní? Přece jen to není paměťová instituce, která by byla v tomto ohledu známá příliš bohatými sbírkami.

Nápad byl můj. Navštívila jsem dílnu puškaře Miloše Skrbka a viděla ho při práci. To se nedalo nezpracovat. (smích) S Milošem Skrbkem se známe asi tři roky. Vyráběl pro mě kopie zbraní k programu k bitvě u Kolína. Sedli jsme si lidsky i pracovně. Je to geniální odborník, velmi pracovitý a pohodový člověk. Bez jeho vysoké odbornosti a množství praktických zkušeností by výstava nevznikla. Ač řemeslník, výborně pracuje s prameny a má neocenitelné množství kontaktů. Kromě vlastní přípravy a instalace výstavy spolupracuje také na koncepci doprovodných programů, přípravě katalogu

a propagaci, odpovídá na dotazy, dělá korektury odborných článků do časopisů, vede komentované prohlídky atd.

Ve hře prý bylo víc scénářů. Co rozhodlo pro volbu stávající koncepce?

Už od začátku jsme s Milošem pracovali s myšlenkou postavit proti sobě naprosto protichůdná slova zbraň a krása. Chtěli jsme představit řemeslo. V jedné části výstavního sálu jsme plánovali puškařskou dílnu, a dokonce i část kovárny. Bohužel jsme narazili na nedostatek původních strojů a nástrojů. Dílna by byla víceméně současná. A pak – už by se nám tam nevešly skoro žádné zbraně (smích). Nakonec jsme výstavu postavili na prezentaci originálů v chronologickém vývoji. Mapujeme nejen hlavní mezníky, ale také slepé vývojové větve a rarity.